

Biuletyn Duszpasterski

Nr 2 (780) 1 lutego 2026 r.

Parafia Rzymskokatolicka pw. Wniebowzięcia NMP w Nowogardzie

*„Ten, który jest Światłością świata, zostaje przyniesiony do świątyni,
aby oświecić tych, którzy w niej trwają w cieniu Prawa.”*

św. Ambroży z Mediolanu

ROZWAŻANIE

- Niedziela 1 lutego 2026

(Mt 5, 1-12a)

Jezus wchodzi na górę. To zawsze znak, że dzieje się coś więcej niż tylko nauczanie. Góra oddziela od zgiełku doliny, od pośpiechu i hałasu codzienności. Jezus jakby zaprasza nas, byśmy na chwilę wyszli ponad własne sprawy i pozwolili, aby On spojrzał w głąb naszego serca. Uczniowie podchodzą bliżej. Tylko ci, którzy chcą być blisko, słyszą słowa błogosławieństw.

Błogosławieństwa są cichą mapą drogi do Boga. Nie obiecują sukcesu, nie karmią ludzkich ambicji. One dotyczą tego, co kruche, poranione i często ukryte. „Błogosławieni ubodzy w duchu” – to ci, którzy przestali polegać

wyłącznie na sobie. To ludzie, którzy wiedzą, że bez Boga są jak naczynie bez wody, jak świeca bez ognia. Ubóstwo ducha rodzi się wtedy, gdy serce zgadza się na to, by Bóg był pierwszy.

„Błogosławieni, którzy się smucą” – Jezus nie odrzuca ludzkiego bólu. On widzi łzy, których nikt nie zauważa, ciężary, o których nikt nie pyta. Smutek przeżywany z Bogiem nie oddala, ale oczyszcza serce i czyni je bardziej wrażliwym. To właśnie takie serce może przyjąć pocieszenie, które nie jest tylko chwilową ulgą, lecz dotknięciem samego Boga.

Cichość, miłosierdzie, czystość serca, pragnienie sprawiedliwości – to

postawy, które rodzą się w ciszy. Nie da się ich wypracować siłą woli. One dojrzewają wtedy, gdy człowiek pozwala się prowadzić. Jezus mówi o pokoju i prześladowaniu w jednym oddechu, bo prawdziwy pokój nie zawsze oznacza brak trudności. Czasem jest zgodą serca na to, że wierność Ewangelii kosztuje.

Pierwsza niedziela lutego prowadzi nas ku Wielkiemu Postowi, zanim jeszcze padnie wezwanie do popiołu i pokuty. To czas, by zapytać siebie: czego naprawdę pragnę? Czy moje serce jest głodne Boga, czy raczej syte sobą? Błogosławieństwa są jak lustro – nie oskarżają, ale pokazują prawdę. One nie mówią, jacy mamy być

„kiedyś”, lecz kim możemy się stać, jeśli pozwolimy Jezusowi usiąść w centrum naszego życia.

Chrystus kończy swoje słowa obietnicą radości. Nie tej łatwej i powierzchownej, ale radości zakorzenionej w niebie. Wielki Post, do którego się przygotowujemy, nie jest drogą smutku, lecz drogą dojrzewania serca. Kto przyjmie błogosławieństwa, ten odkryje, że nawet krzyż może stać się miejscem spotkania z miłością.

Niech ta niedziela będzie chwilą zatrzymania. Wejdźmy z Jezusem na górę ciszy i pozwólmy, aby Jego słowo powoli kształtowało nasze serce. Tam zaczyna się prawdziwe szczęście.

x. KK

ORĘDZIE OJCA ŚWIĘTEGO LEONA XIV Z OKAZJI XXXIV ŚWIATOWEGO DNIA CHOREGO

Współczucie Samarytanina: miłować, niosąc cierpienie drugiego człowieka

Drodzy Bracia i Siostry!

XXXIV Światowy Dzień Chorego będzie uroczystie obchodzony w Chiclayo w Peru, w dniu 11 lutego 2026 r. Z tej okazji chciałem ponownie zaproponować obraz miłosiernego Samarytanina, zawsze aktualny i nieodzowny, aby na nowo odkryć piękno miłości i społeczny wymiar współczucia oraz zwrócić uwagę na potrzebujących i na cierpiących, jakimi są chorzy.

Wszyscy słyszeliśmy i czytaliśmy ten poruszający tekst św. Łukasza (por. Łk 10, 25-37). Uczonemu w Prawie, który pyta Go, kogo należy miłować jako bliźniego, Jezus odpowiada, przytaczając opowieść: pewien człowiek, podróżujący z Jerozolimy do Jerycha, został napadnięty przez zbójców i pozostawiony na pół umarły; kapłan i lewita przeszli obok niego obojętnie, ale Samarytanin, widząc go, wzruszył się głęboko, opatrzył jego rany, zabrakł go do gospody i zapłacił za opiekę nad nim. Chciałbym zaproponować refleksję nad tym fragmentem biblijnym, stosując klucz hermeneutyczny Encykliki *Fra-telli tutti*, mojego drogiego Poprzednika, Papieża Franciszka, w której współczucie i miłosierdzie wobec potrzebujących nie sprowadzają się jedynie do wysiłku indywidualnego, ale realizują się w relacji: z bratem w potrzebie, z tymi, którzy się nim opiekują, a – co najważniejsze – z Bogiem, który obdarza nas swoją miłością.

1. Dar spotkania: radość dawania bliskości i obecności

Jesteśmy zanurzeni w kulturze prędkości, natychmiastowości, po-

śpiechu, a także odrzucenia i obojętności, która uniemożliwia nam podejście i zatrzymanie się w drodze, aby dostrzec potrzeby i cierpienia, które nas otaczają. Przypowieść opowiada, że Samarytanin, widząc ранego, nie „minął go”, ale wejrzał na niego spojrzeniem otwartym i uważnym, spojrzeniem Jezusa, który doprowadził go do ludzkiej bliskości i solidarności. Samarytanin „zatrzymał się, zbliżył się do niego, osobiście go leczył, zapłacił z własnej kieszeni i zaopiekował się nim. Przede wszystkim (...) dał mu swój czas”. Jezus nie uczy, kim jest bliźni, ale jak stać się bliźnim, to znaczy, jak stać się bliskim. W tym kontekście możemy stwierdzić za św. Augustynem, że Pan nie chciał nauczyć kim był bliźni tego człowieka, ale dla kogo on powinien stać się bliźnim. Rzeczywiście, nikt nie jest bliźnim dla drugiego dopóki nie zbliży się do niego z własnej woli. Dlatego bliźnim stał się ten, który okazał miłosierdzie.

Miłość nie jest bierna, wychodzi na spotkanie drugiemu; bycie bliźnim nie zależy od fizycznej lub społecznej bliskości, ale od decy-

zji, by miłować. Dlatego chrześcijanin staje się bliźnim cierpiącego, naśladując przykład Chrystusa, prawdziwego boskiego Samarytanina, który przybliżył się do zranionej ludzkości. Nie są to zwykłe gesty filantropii, ale znaki, w których można dostrzec, że osobiste uczestnictwo w cierpieniach drugiego człowieka oznacza dar z siebie, wykracza poza zaspokajanie potrzeb, aby sprawić, że nasza osoba stałaby się częścią daru. Miłość ta musi karmić się spotkaniem z Chrystusem, który z miłości oddał się za nas. Św. Franciszek wyjaśnił to bardzo dobrze, gdy – mówiąc o swoim spotkaniu z trędowatymi – stwierdził: „Pan sam wprowadził mnie między nich”, ponieważ przez nich odkrył słodką radość miłowania.

Dar spotkania rodzi się z więzi z Jezusem Chrystusem, utożsamianym przez nas z miłosiernym Samarytaninem, który przyniósł nam wieczne zbawienie i którego czynimy obecnym, gdy pochylamy się nad poranionym bratem. Św. Ambroży mówił: „Ponieważ nikt nie jest tak bliski, jak ten, który uleczył nasze rany, kochajmy Go, jako Pana, miłujmy Go jako bliźniego; nic nie jest tak sobie bliskie jak głowa członkom. Kochajmy też tego, kto jest naśladowcą Chrystusa. Miłujmy tego, który dzięki wspólnotcie z innymi co do ciała, lituje się nad cudzymi potrzebami”. Być jedno w Jednym, w bliskości, w obecności, w otrzymanej i dzielonej miłości, i cieszyć się – podobnie jak św. Franciszek – słodyczą spotkania z Nim.

2. Wspólna misja opieki nad chorymi

Św. Łukasz mówi dalej, że Samarytanin „wzruszył się głęboko”. Okazywanie współczucia zakłada głębokie emocje, które skłaniają do działania. Jest to uczucie wpływające z wnętrza i prowadzące do zaangażowania się w cierpienie innych. W tej przypowieści współczucie jest cechą wyróżniającą czynnej miłości. Nie jest ona teoretyczna ani sentymentalna, lecz przekłada się na konkretne czyny; Samarytanin *podchodzi, opatruje rany, zajmuje się i opiekuje*. Ale uwaga – nie czyni tego sam, indywidualnie; „jak Samarytanin szukał gospodarza, który mógłby zaopiekować się tym człowiekiem, tak i my jesteśmy wezwani do zaproszenia i spotkania się w «nas», które jest silniejsze niż suma małych indywidualności”. Mając doświadczenie jako misjonarz i biskup w Peru, sam przekonałem się, jak wiele osób dzieli się miłosierdziem i współczuciem na wzór Samarytana i właściciela gospody. Członkowie rodziny, sąsiedzi, pracownicy służby zdrowia, osoby pracujące w duszpasterstwie służby zdrowia i wielu innych, którzy zatrzymują się, podchodzą, leczą, niosą, towarzyszą i ofiarowują to, co mają, nadają współczuciu wymiar społeczny. To doświadczenie, które realizuje się w sieci relacji, wykracza poza zaangażowanie jedynie indywidualne. W taki też sposób w Adhortacji apostołskiej *Dilexi te* odniosłem się do opieki nad chorymi nie tylko jako do „istotnej części” misji Kościoła, ale jako do autentycznego „działania kościelnego” (nr 49). Cytowałem w niej św. Cypriana, aby ukazać, jak w tym wymiarze możemy sprawdzić stan zdrowia naszego społeczeństwa: „Ta zaraza, która wydaje się tak straszna i śmiertelna, wystawia na próbę sprawiedliwość każdego człowieka i sprawdza ducha ludzi, czy zdrowi służą chorym, czy krewni szczerze się miłują, czy panowie mają litość dla chorych sług, czy lekarze nie opuszczają chorych, błagających o pomoc”.

Bycie jedno w Jednym oznacza, że czujemy się prawdziwie członkami

ciała, w którym zgodnie z naszym powołaniem niesiemy współczucie Pana wobec cierpienia wszystkich ludzi. Co więcej, wzruszający nas ból, nie jest bólem obcym, lecz jest cierpieniem części naszego własnego ciała, o które nasza Głowa poleca nam troszczyć się dla dobra wszystkich. W tym sensie utożsamia się ono z cierpieniem Chrystusa i – ofiarowane w duchu chrześcijańskim – przyspiesza spełnienie modlitwy samego Zbawiciela o jedność wszystkich.

3. Zawsze kierowani miłością do Boga, aby spotkać się z nami samymi i z bratem

W podwójnym przykazaniu: „Będziesz miłował Pana, Boga swego, całym swoim sercem, całą swoją duszą, całą swoją mocą i całym swoim umysłem; a swego bliźniego jak siebie samego” (Łk 10, 27), możemy dostrzec prymat miłości Boga i jej bezpośredni wpływ na sposób miłowania i nawiązywania relacji przez człowieka we wszystkich ich wymiarach. „Miłość bliźniego jest namacalnym dowodem autentyczności miłości Boga, jak poświadcza Jan Apostoł: «Nikt nigdy Boga nie oglądał. Jeżeli miłujemy się wzajemnie, Bóg trwa w nas i miłość ku Niemu jest w nas doskonała. (...) Bóg jest miłością: kto trwa w miłości, trwa w Bogu, a Bóg trwa w nim» (1 J 4, 12.16)”. Chociaż przedmiot tej miłości jest odmienny: Bóg, bliźni i my sami, i w tym sensie możemy je rozumieć jako różne rodzaje miłości, to są one zawsze nierozłączne. Prymat miłości Boga oznacza, że działania człowieka nie są podejmowane ze względu na korzyści osobiste lub w celu uzyskania nagrody, ale jako przejaw miłości, która wykracza poza normy obrzędowe i przekłada się na autentyczny kult: służenie bliźniemu jest miłowaniem Boga w praktyce.

Ten wymiar pozwala nam również stwierdzić, co oznacza miłość siebie samego. Zakłada ona odejście od zainteresowania budowaniem naszej samooceny lub poczucia naszej godności w stereotypach sukcesu, kariery, pozycji lub pochodzenia i odnajdywanie naszego wła-

ściwego miejsca wobec Boga i bliźniego. Benedykt XVI powiedział, że „istota ludzka, ze względu na swoją naturę duchową, realizuje się w relacjach międzysobowych. W im bardziej autentyczny sposób je przeżywa, tym bardziej dojrzewa jej tożsamość osobista. Człowiek dowartościowuje siebie nie przez izolację, lecz poprzez relacje nawiązywane z innymi oraz z Bogiem”.

Droży bracia i siostry, „prawdziwym lekarstwem na rany człowieka jest życie ugruntowane na miłości braterskiej, która znajduje swoje źródło w miłości Boga”. Gorąco pragnę, aby w naszym chrześcijańskim stylu życia nigdy nie zabrakło tego wymiaru braterskiego, „samaritańskiego”, inkluzywnego, odważnego, zaangażowanego i solidarnego, który swoje najgłębsze korzenie ma w naszej jedności z Bogiem, w wierze w Jezusa Chrystusa. Rozpaleni tą Bożą miłością, będziemy mogli naprawdę poświęcić się wszystkim cierpiącym, zwłaszcza naszym braciom chorym, starszym i uciśnionym.

Wzniesmy naszą modlitwę do Najświętszej Maryi Panny, Uzdrawienia Chorych; prosimy o Jej pomoc dla wszystkich cierpiących, potrzebujących współczucia, wysłuchania i pocieszenia, i błagajmy o Jej wstawienie, tą starożytną modlitwą, którą odmawiano w rodzinie za tych, którzy żyją w chorobie i cierpieniu:

*Słodka Matko, nie opuszczaj [mnie],
Twego wzroku ode mnie nie odwracaj.
Pójdź ze mną dokądkolwiek
i nigdy nie pozostawiaj mnie samego.
Ty, która zawsze mnie chronisz,
jako moja prawdziwa Matka,
spraw, żeby błogosławił mi Ojciec
i Syn, i Duch Święty.*

Z całego serca udzielam wszystkim Apostolskiego Błogosławieństwa: chorym, ich rodzinom i tym, którzy się nimi opiekują, pracownikom służby zdrowia, pracującym w duszpasterstwie służby zdrowia, a w szczególności tym, którzy uczestniczą w tym Światowym Dniu Chorego.

Z Watykanu, 13 stycznia 2026 r.

LEON PP. XIV

Z życia wspólnoty

Dzień Życia Konsekrowanego – 2 lutego

W święto Ofiarowania Pańskiego, 2 lutego, Kościół przeżywa Dzień Życia Konsekrowanego. Jest to szczególnie moment modlitwy i wdzięczności za osoby, które odpowiedziały na wezwanie Chrystusa, oddając Mu całe swoje życie poprzez śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa. Życie konsekrowane jest znakiem całkowitego zawierzenia Bogu oraz świadectwem, że On sam wystarcza, by nadać sens i pełnię ludzkiemu życiu.

Osoby konsekrowane, poprzez swoją codzienną modlitwę, służbę i cichą obecność, przypominają nam, że Kościół żyje nie tylko dzięki działaniom widocznym, ale przede wszystkim dzięki wierności Ewangelii przeżywanej w prostocie i ofierze. Ich życie jest jak zapalona świeca – płonie nie dla siebie, lecz by oświecać drogę innym.

Siostra Daniela

W tym dniu otaczamy szczególną modlitwą Siostry ze Zgromadzenia Sióstr Opatrzności Bożej, posługujące w naszej parafii. Z serca dziękujemy s. Danieli oraz s. Rozalii za ich wierną, ofiarną i pełną miłości posługę: za obecność pośród nas, za modlitwę, za pracę na rzecz parafii i za świadectwo życia oddanego Bogu i drugiemu człowiekowi.

Siostra Rozalia

Niech Maryja, która ofiarowała swego Syna w świątyni, wyprasza naszym Siostrom obfitość łask, radość powołania i siłę na każdy dzień służby. Całą wspólnotę parafialną zachęcamy do modlitwy w intencji osób konsekrowanych oraz o nowe, święte powołania do życia zakonnego.

Za kolędę – dziękujemy

Drodzy Parafianie, w dniu 27 stycznia zakończyliśmy tegoroczną wizytę duszpasterską – kolędę. Był to dla nas czas szczególnej łaski i prawdziwego spotkania Kościoła, który żyje w Waszych domach i rodzinach. Dziękujemy za otwarte drzwi, ale nade wszystko za otwarte serca, za wspólną modlitwę, chwilę zatrzymania i powierzenie Bogu codziennych spraw, radości i trosk.

Każde spotkanie było dla nas umocnieniem i przypomnieniem, że parafia to nie tylko świątynia z cegieł, ale wspólnota osób, które chcą zaprosić Chrystusa do swoje-

go życia. Dziękujemy za atmosferę życzliwości, zaufania i duchowej głębi, za szczere rozmowy oraz za świadectwo wiary przeżywanej w codzienności.

Z serca dziękujemy również za wszelką okazaną dobroć i ofiary składane przy tej okazji, które są znakiem troski o naszą pa-

rafę i odpowiedzialności za jej życie duchowe i materialne. Za każde dobro, uśmiech, dobre słowo i gest życzliwości składamy serdeczne „Bóg zapłać”.

Niech Boże błogosławieństwo, które przyzywaliśmy w Waszych domach, pozostanie z Wami na każdy dzień nowego roku, a Chrystus – przyjęty podczas kolędy – umacnia Was w wierze, nadziei i miłości.

Z modlitwą i wdzięcznością
Ks. kan. Grzegorz Legutko
Ks. Karol Karwowski
Ks. Piotr Haluch

11 lutego – Wspomnienie Najświętszej Maryi Panny z Lourdes i Światowy Dzień Chorego

W dniu 11 lutego Kościół wspomina Najświętszą Maryję Pannę z Lourdes – miejsce szczególnej obecności Boga i nieustannego działania Jego łaski. Od ponad stu lat Lourdes jest przestrzenią modlitwy, nadziei i pocieszenia dla milionów chorych pielgrzymujących tam z całego świata. Wielu z nich doświadcza nie tylko uzdrowień fizycznych, ale przede wszystkim uzdrowienia serca, pokoju ducha i umocnienia wiary. Maryja, czczona jako Uzdrawienie Cho-

rych, prowadzi wszystkich cierpiących do swojego Syna, który pochyla się nad ludzką słabością z miłością i miłosierdziem.

Tego dnia serdecznie zapraszamy na Nowennę do Matki Bożej Nieustającej Pomocy o godz. 17.30, podczas której będziemy polecać Bogu wszystkich chorych, cierpiących, osoby starsze oraz ich rodziny.

Następnie o godz. 18.00 zostanie odprawiona Msza Święta, w czasie której będzie możliwość przyjęcia

Sakramentu Namaszczenia Chorych. Zapraszamy wszystkich, którzy pragną powierzyć swoje choroby, trudności i cierpienia miłosierdnemu Bogu oraz umocnić się Jego łaską.

W ten sposób wspólnie przeżyjemy Światowy Dzień Chorego – dzień modlitwy, solidarności i duchowej bliskości z tymi, którzy niosą krzyż choroby. Niech obecność Maryi i moc sakramentów staną się dla nas źródłem nadziei, pokoju i ufności.

Imieniny s. Danieli – 16 lutego

W dniu 16 lutego s. Daniela obchodzi swoje święto patronalne. Jest to szczególna okazja, aby z wdzięcznością spojrzeć na jej codzienną, cichą i bardzo oddaną posługę w naszej parafii.

S. Daniela z wielkim zaangażowaniem posługuje w zakrystii, dbając o piękno i godność liturgii, a także z oddaniem dekoruje naszą świątynię, nadając jej wyjątkowy, modlitewny charakter. Jest również autorką przepięknej dekoracji bożonarodzeniowej, która w minionym czasie pomagała nam głębiej przeżywać tajemnicę Narodzenia Pańskiego i prowadziła wielu do modlitwy i kontemplacji.

Z serca dziękujemy s. Danieli za jej pracę, poświęcenie i świadectwo życia zakonnego przeżywanego w duchu pokory i miłości do Kościoła. Składamy najserdeczniejsze życzenia imieninowe: obfitości Bożych łask, pokoju serca, radości z powołania oraz nieustannej opieki Matki Najświętszej.

Serdecznie zapraszamy wszystkich Parafian i Przyjaciół na Mszę Świętą imieninową, która zostanie odprawiona 16 lutego o godz. 18.00. Otoczmy naszą Siostrę wspólną modlitwą, dziękując Bogu za dar jej obecności w naszej wspólnocie.

Uszanowanie Relikwii znajdujących się z naszej Świątyni

W miesiącu lutym, podczas Mszy Świętych, będziemy zanosić modlitwy za wstawiennictwem świętych i błogosławionych, których relikwie znajdują się w naszej świątyni. Po Eucharystii będzie możliwość oddania im czci poprzez uszanowanie relikwii.

Modlitwa przez wstawiennictwo świętych przypomina nam, że Kościół jest wspólnotą nieba i ziemi, a święci nieustannie orędują za nami przed Bogiem.

Harmonogram modlitw i uszanowania relikwii:

- św. Jana Pawła II – 2 lutego, godz. 18.00
- bł. Bartolo Longo – 5 lutego, godz. 18.00
- św. Maksymiliana Marii Kolbego – 14 lutego, godz. 18.00
- bł. ks. Jerzego Popiełuszki – 19 lutego, godz. 18.00
- św. Ojca Pio – 23 lutego, godz. 18.00

- Dzieciątko Jezus z Pragi – 25 lutego, godz. 18.00

Serdecznie zapraszamy do wspólnej modlitwy i powierzania swoich intencji Bogu przez wstawien-

nictwo świętych oraz do zawierzenia swoich spraw Dzieciątku Jezus, które uczy nas ufności, prostoty serca i całkowitego zdania się na Bożą Opatrzność.

„Milczenie popiołu, które woła o przemianę”

Środa Popielcowa – 18 lutego

W środę 18 lutego Kościół rozpoczyna Wielki Post – czas modlitwy, pokuty i wewnętrznego nawrócenia. Podczas Mszy Świętych nastąpi obrzęd posypania głów popiołem, który przypomina nam o kruchości ludzkiego życia i wzywa do przemiany serca: „*Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię*”.

W dniu Popielca obowiązuje post ścisły, który polega na powstrzy-

maniu się od pokarmów mięsnych oraz ograniczeniu ilości spożywanych posiłków (jeden posiłek do syta i dwa lekkie). Jest to wyraz naszej gotowości do podjęcia drogi pokuty i duchowego odnowienia.

Wielki Post zaprasza nas także do udziału w nabożeństwach pasyjnych: Drodze Krzyżowej oraz Gorzkich Żalach, które pomagają głębiej przeżyć tajemni-

cę męki Chrystusa i przygotować serca na radość Świąt Zmartwychwstania Pańskiego.

Niech ten święty czas stanie się dla nas okazją do zatrzymania, pojednania z Bogiem i bliźnimi oraz do odnowienia wiary, abyśmy z sercem oczyszczonym i otwartym mogli radośnie przeżyć Wielkanoc.

GDZIE NAS MOŻNA ZNALEŹĆ

Strona internetowa naszej parafii: www.wnmp.nowogard.eu

Profil na Facebooku: **Parafia Rzymskokatolicka Wniebowzięcia NMP w Nowogardzie**

Zachęcamy do śledzenia tych stron, poszukiwania informacji oraz do szybszego kontaktu z naszymi duszpasterzami poprzez podane strony.

Warto wiedzieć

Ofiarowanie Jezusa w Świątyni

„Ofiarowanie Jezusa w świątyni” jest autorstwa Vittore Carpaccio, jednego z najwybitniejszych malarzy weneckiego renesansu. Obraz powstał na przełomie XV i XVI wieku (ok. 1500 r.) i dziś można go oglądać w Gallerie dell’Accademia w Wenecji. Carpaccio, mistrz narracji i symbolu, stworzył nie tylko ilustrację ewangelicznej sceny, lecz prawdziwą katechezę zapisaną kolorem, gestem i światłem.

Scena rozgrywa się we wnętrzu świątyni jerozolimskiej. W centrum kompozycji znajduje się Maryja, która z czułością, ale i głębokim pokojem podaje Dzieciątka Jezus w ramiona starca Symeona. Ten prosty gest staje się sercem całego obrazu. To moment, w którym człowiek przyjmuje Boga, a zarazem chwila, w której Bóg pozwala się wziąć w ludzkie ręce. Wszystko wokół zdaje się milknąć, jakby świat wstrzymał oddech. Artysta prowadzi nas do zrozumienia, że tajemnice zbawienia dokonują się w ciszy, w skupieniu serca, a nie w zewnętrznym rozgłosie.

Architektura świątyni nie jest jedynie tłem. Półkolistą niszą, sklepienie i łuk tworzą jakby ramy dla świętości chwili. Centralnie ustawiony ołtarz przypomina, że Ofiarowanie Jezusa jest zapowiedzią Jego przyszłej ofiary. Chrystus, ofiarowany zgodnie z Prawem, już teraz zostaje ukazany jako Ten, który odda całe swoje życie Ojcu. Stare Przymierze, symbolizowane przez Symeona i świątynię, spotyka się tu z Nowym Przymierzem – z Dzieckiem, które jest Światłością świata.

Postacie na obrazie mówią do nas także językiem barw. Maryja ubrana jest w błękit i czerwień. Błękit oznacza niebo, wiarę i całkowite zawierzenie Bogu; czerwień – miłość, ale i zapowiedź cierpienia. Już teraz w Jej szatach obecny jest cień proroctwa: „Twoją duszę miecz przeniknie”. Symeon nosi złociste i brązowe szaty – złoto wskazuje na chwałę Boga i spełnienie obietnic, brąz na ludzką kruchość i przemijalność. W nim spotyka się wierność Boga z kruchością człowieka. Zieleń i fiolet obecne w innych postaciach niosą przesłanie nadziei, życia oraz wewnętrznego oczyszczenia – jak dyskretne wprowadzenie w duchowość Wielkiego Postu.

Szczególną uwagę przyciągają młodzieńcze postacie grające na instrumentach w dolnej części obrazu. Ich muzyka nie jest dodatkiem dekoracyjnym. To znak, że całe wydarzenie ma wymiar nieba, a także symbol liturgii Kościoła. Każda Eucharystia staje się bowiem taką „świątynią”, w której Chrystus przychodzi do swojego ludu. Wiara, jak sugeruje artysta, nie jest tylko obowiązkiem – jest pieśnią serca, odpowiedzią miłości na obecność Boga.

Duchowe przesłanie obrazu jest niezwykle aktualne. Maryja uczy nas, że wiara polega na oddaniu Bogu tego, co najcenniejsze, nawet jeśli wiąże się to z bólem i niezrozumieniem. Symeon przypomina, że Boga rozpoznaje się nie w sile i potędze, lecz w prostocie i pokorze. Obraz zadaje każdemu z nas pytanie: co ja dziś przynoszę do

świątyni mojego serca? Czy potrafię, jak Maryja, powiedzieć Bogu „tak” bez zastrzeżeń? Czy umiem, jak Symeon, cierpliwie czekać i rozpoznać Boga, gdy przychodzi cicho?

Carpaccio prowadzi nas do wniosku, że Ofiarowanie Pańskie nie jest tylko wydarzeniem z przeszłości. To rzeczywistość, która dokonuje się w każdym życiu chrześcijanina. Bóg pragnie być przyjęty, a nasze życie – z jego radościami i krzyżami – może stać się darem złożonym w Jego rękach. Patrząc na to dzieło, uczymy się, że spotkanie z Chrystusem rozświetla codzienność, porządkuje serce i przygotowuje nas do drogi wiary, która prowadzi przez ofiarę ku zmartwychwstaniu.

x. KK

S. Daniela gotuje dla duszy i ciała

„Cokolwiek czynicie,
z serca wykonujcie jak dla Pana”
(Kol 3,23)

Przepis na faworki drożdżowe – „na radość serca i wspólnoty”

W klasztornej kuchni nic nie dzieje się w pośpiechu. Każdy gest ma swój rytm, a każda potrawa rodzi się z ciszy, cierpliwości i wdzięczności. Takie są również faworki drożdżowe s. Danielsi – skromne, a jednocześnie świąteczne, przygotowywane z myślą o drugim człowieku. Nie dla własnej chwały, lecz na wspólny stół, gdzie radość dzieli się jak chleb.

Składniki (z prostotą i umiarem):

- 500 g mąki
- 250 ml delikatnie ciepłego mleka (1 szklanka)
- 20 g świeżych drożdży
- 70 g cukru
- 75 g roztopionego masła
- 1 jajko
- 3 żółtka
- 1 łyżka spirytusu (15 ml)
- 1 łyżka soku z cytryny
- skórka z 1 cytryny i 2 pomarańczy

Lukier:

- 2/3 szklanki cukru pudru
- sok z 1/2 pomarańczy

Sposób przygotowania – w duchu ciszy i cierpliwości

1. Rozczyn – początek wszystkiego

Z ciepłego mleka, drożdży, cukru i 3 łyżek mąki przygotować rozczyn. Odstawić go na 10–15 minut, pozwalając drożdżom spokojnie pracować.

Jak w życiu duchowym – to, co dobre, potrzebuje czasu.

2. Wyrabianie – praca rąk i serca

Do wyrośniętego rozczynu dodać resztę mąki, jajko, żółtka, sok i skórkę cytrusową oraz spirytus. Całość dokładnie wymieszać, a następnie wlać roztopione masło. Wyrabiać ciasto cierpliwie, aż stanie się gładkie i elastyczne. Przełożyć do miski wysmarowanej olejem, przykryć ściereczką i odstawić na około godzinę, by podwoiło swoją objętość.

Pokora uczy czekać, aż Bóg sam da wzrost.

Drożdżowe faworki klasztorne

3. Formowanie – prostota kształtu

Wyrośnięte ciasto delikatnie wyłożyć na blat, lekko podsypać mąką i rozwałkować na prostokąt ok. 36 × 20 cm. Pociąć na paski szerokości ok. 3 cm, a następnie na kawałki ok. 3 × 10 cm. W każdym zrobić nacięcie i przewinąć jeden koniec przez środek – jak w tradycyjnych faworkach.

Z prostych gestów rodzi się piękno.

4. Smażenie – złoty kolor radości

W szerokim garnku rozgrzać smalec do 175°C. Smażyć faworki z obu stron po 1–1,5 minuty, aż nabiorą głębokiego, złotego koloru. Odsączyć na ręczniku papierowym.

5. Lukier – znak święta

Cukier puder wymieszać z sokiem z pomarańczy i jeszcze ciepłe faworki delikatnie polukrować.

Słowo s. Danielsi na zakończenie

„To nie ilość ani finezja czynią wypiek dobrym, lecz miłość, z jaką został przygotowany. Jeśli przy tym cieście ktoś się uśmiechnie, poczuje dom i bliskość – wtedy faworki spełniły swoje zadanie.”

Niech te drożdżowe faworki będą małym znakiem radości w zimowym czasie, zaproszeniem do wspólnoty i przypomnieniem, że najprostsze rzeczy, przygotowane z sercem, mają największą wartość.

Intencje mszalne

LUTY 2026

Niedziela, 1 lutego

– 4. Niedziela zwykła

- 8.00 – 1) † Maria, Agnieszka, Ignacy Kucia
2) O szczęśliwą operację o powrót do zdrowia
10.00 – † Alicja, † Barbara, † Eugeniusz, † Ryszard Zimni, † Henryk i † Aleksandra Zimni
12.00 – Za Dawida z okazji imienin – o Boże błogosławieństwo i potrzebne łaski
18.00 – W intencji Członków Żywego Różańca

Karsk (9.00) – Rezerwacja
Dąbrowa (10.00) – Rezerwacja
Olchowo (11.00) – Rezerwacja
Wojcieszyn (12.15) – Rezerwacja

Poniedziałek, 2 lutego – Święto Ofiarowania Pańskiego

- 7.00 –
12.00 –
18.00 – † Wacław, † Aleksander, † Kazimierz

Wtorek, 3 lutego – Wspomnienie św. Błażeja, biskupa i męczennika

- 7.00 –
18.00 – † s. Róża oraz zmarłe Siostry Opatrzności Bożej; zmarli księży z naszej parafii

Środa, 4 lutego – Dzień powszedni

- 7.00 –
18.00 – Intencja Zbiorowa:
1) O łaskę uzdrowienia dla Małgorzaty;
2) † Danuta Szelaż

Czwartek, 5 lutego

– Wspomnienie św. Agaty, dziewicy i męczennicy

- 9.00 – O Boże błogosławieństwo dla Ryszarda Mroczo z okazji 50. urodzin
18.00 – † Teresa Żytko – od uczestników pogrzebu

Piątek, 6 lutego – Wspomnienie św. Pawła Miki i Towarzyszy, męczenników (I piątek miesiąca)

- 7.00 – † Anna, † Feliks, † Mirosław
18.00 – Msza św. zbiorowa za zmarłych w styczniu:
† Bronisława Samuel, † Roman Żóralski, † Teresa Żytko, † Marianna Babczyńska, † Wiesław Śmitjuch, † Michał Genglawy, † Stanisław Filipiak, † Elżbieta Farat

Sobota, 7 lutego – Dzień powszedni

- 9.00 –
18.00 – † Włodzimierz Andrysiak

Niedziela, 8 lutego – 5. Niedziela zwykła

- 8.00 – † Roman Żóralski – od uczestników pogrzebu
10.00 – † Marianna, † Jadwiga, † Kazimierz Łazarz, † Stanisława (k) Wacław Markowscy
12.00 – † Julian Martynowicz – 1 r. śm.
18.00 – † Alicja Piotrowicz – 27 r. śm.; † Zofia, † Cecylia Zajko
Karsk (9.00) – Rezerwacja
Dąbrowa (10.00) – Rezerwacja
Olchowo (11.00) – Rezerwacja
Wojcieszyn (12.15) – Rezerwacja

Poniedziałek, 9 lutego

– Dzień powszedni

- 7.00 – † Jadwiga – 2 r. śm.; † Paweł; † Jadwiga, † Kazimierz
18.00 – † Janina Ruszkiewicz

Wtorek, 10 lutego – Wspomnienie św. Scholastyki, dziewicy

- 7.00 –
18.00 – † Marianna Babczyńska – od uczestników pogrzebu

Środa, 11 lutego – NMP z Lourdes – Światowy Dzień Chorego

- 7.00 – W intencji ofiarodawcy
18.00 – Intencja Zbiorowa:
1) O łaskę uzdrowienia dla Małgorzaty;
2) † Danuta Szelaż;
3) † Henryk, † Maciej, † Mirosław, † Piotr

Czwartek, 12 lutego – Dzień powszedni

- 7.00 –
18.00 – † Stanisław Śniegowski – 10 r. śm.; † Marianna, † Józef Janiszewscy i zm. z rodziny

Piątek, 13 lutego – Dzień powszedni

- 7.00 – W intencji powołań do Zgromadzenia Sióstr Opatrzności Bożej
18.00 – † Janina i † Edmund Piątkowscy

Sobota, 14 lutego – Święto św. Cyryla i Metodego

- 9.00 – † Bronisława Samuel – 30 dzień po pogrzebie od uczestników pogrzebu

18.00 – 1) † Piotr Miklas
– 4 r. śm.; † Krzysztof Miklas – 2 r. śm.;
2) † Wiesław Śmitjuch
– 30 dzień po pogrzebie od uczestników pogrzebu

Niedziela, 15 lutego
– 6. Niedziela zwykła

8.00 – † Marta, † Antoni, † Bolesław Andrzejewscy; † Maria, † Bolesław Łudczak
10.00 – † Sabina i † Bolesław Kasparewicz
12.00 – † Józef Wicher
18.00 – † Roman Stefański
– 9 rocz. śm.

Karsk (9.00) – Rezerwacja
Dąbrowa (10.00) – Rezerwacja
Olchowo (11.00) – Rezerwacja
Wojcieszyn (12.15) – Rezerwacja

Poniedziałek, 16 lutego
– Dzień powszedni

7.00 – W intencji Piotra z okazji 50. urodzin
18.00 – W intencji s. Danieli z okazji imienin – od Członkin Żywego Różańca

Wtorek, 17 lutego
– Dzień powszedni

7.00 –
18.00 – Rezerwacja

Środa, 18 lutego
– Środa Popielcowa

7.00 –
12.00 –
16.30 –
18.00 – † Kazimierz Paluszek – 18 r. śm.; † Irena Paluszek – żona

Czwartek, 19 lutego
– Czwartek po Popielcu

7.00 –
18.00 – † Stanisław Gąsior – 40 r. śm.

Piątek, 20 lutego
– Piątek po Popielcu

7.00 –
18.00 – 1) † Leon Żywalewski – 5 r. śm.; † Paweł Żywalewski – 7 r. śm.
† Jan i † Marianna Kaczmarkiewicz;
2) † Maria Dyra – 1 rocz. śm.

Sobota, 21 lutego
– Sobota po Popielcu

9.00 – † Michał Gęglawy
– 30 dzień po pogrzebie od uczestników pogrzebu
18.00 – 1) † Marianna, † Mieczysław, † Katarzyna, † Kazimierz Dekkańscy;
† Elżbieta i † Zdzisław Jarmużak;
2) † Edward i Helena Morczak – 18 rocz. śm;
† Anna i † Czesław Morczak; † Magdalena i † Karol Podbielscy

Niedziela, 22 lutego
– 1. Niedziela Wielkiego Postu

8.00 – † Roman Pabisiak – 4 r. śm.; † Ewa, † Zenon Pabisiak
10.00 – † Stanisław Kraszewski – 10 r. śm.; zm. z rodzin Koza i Kwiatkowskich
12.00 – † Kazimierz Ochęcki i zm rodzice: † Władysław, † Maria
18.00 – Dzięczynna z okazji 55 urodzin Joanny – o Boże błogosławieństwo i opiekę Matki Bożej na dalsze lata życia.

Karsk (9.00) – Rezerwacja
Dąbrowa (10.00) – Rezerwacja
Olchowo (11.00) – Rezerwacja
Wojcieszyn (12.15) – Rezerwacja

Poniedziałek, 23 lutego
– Wspomnienie św. Polikarpa

7.00 –

18.00 – † Janina Bartocha – 20 r. śm.; † Józef Olender – 5 r. śm.

Wtorek, 24 lutego
– Dzień powszedni

7.00 –
18.00 – † Kazimiera (k), † Piotr, † Jerzy oraz zm. z rodzin Falickich i Ranachowskich

Środa, 25 lutego
– Dzień powszedni
Wielkiego Postu

7.00 –
18.00 – Msza św. zbiorowa:
1) W intencji dzieci poczętych

Czwartek, 26 lutego
– Dzień powszedni
Wielkiego Postu

7.00 – † Elżbieta Farat – 30 dzień po pogrzebie od uczestników pogrzebu
18.00 – † Stanisław Filipiak – 30 dzień po pogrzebie od uczestników pogrzebu

Piątek, 27 lutego
– Dzień powszedni
Wielkiego Postu

7.00 –
18.00 – O zdrowie i Boże błogosławieństwo, Dary Duchy Św. z okazji urodzin dla Zdzisława Kowalczyka oraz żony Heleny Kowalczyk

Sobota, 28 lutego
– Dzień powszedni

9.00 – W intencji Ojca Świętego, Ojczyzny, kapłanów i sióstr naszej parafii, Radia Maryja i Telewizji Trwam
18.00 – † Helena Fecak;
† Helena Bińczyk;
† Zofia Mielczarek i zm. z tych rodzin.